

GİZEMLİ
TETİKÇİ

DEDEKTİF AYNES

*"İşine düşkün polis
bir babanız varsa hayatınız
başlı başına bir
olay yeri'dir."*

JEAN LUC LUCIANI

Çevirmen: Gülgün Kozan

CARPE
DIEM

Carpe Diem!

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Phasellus quis accumsan lorem. Integer posuere fringilla odio ac rhoncus. Cras accumsan facilisis leo. Cursum enim tempus id. Nam accumsan ultrices et ut finibus. Nullam ut nisi nisi. Donec fermentum amet nisl non ullamcorper. Aliquam vulputate vestibulum sollicitudin. Etiam vel mauris quam, tincidunt ultrices odio, a porttitor orci laoreet. Cras auctor ante, convallis nec massa id, pharetra venenata nisi. Duis cursus porttitor tincidunt. Mauris bibendum odio sed nibh vestibulum vulputate. Donec id eros ullamcorper, luctus odio ac, ornare elit. Orci vari natoque penatibus et magnis dis parturient montes, nascetur ridiculus mus. Curabitur feugiat tincidunt sapien, vel feugiat dolor maximus eu. Morbi sapien in imperdiet pulvinar.

Vivamus varius at nulla porta euismod. Etiam ullamcorper ipsum ac libero lacinia egestas. odio mauris, scelerisque eu justo a, rhoncus sem. Aenean aliquam erat eu nulla sollicitudin sit amet quis orci. Sed sed arcu in ligula congedibus. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Phasellus quis accumsan lorem. Integer posuere fringilla odio ac rhoncus. Cras accumsan facilisis leo, in tincidunt ultrices odio, a porttitor orci laoreet egest. Cras auctor ante, convallis nec massa id, pharetra venenata nisi. Duis cursus porttitor tincidunt. Mauris bibendum odio sed nibh vestibulum vulputate. Donec id eros ullamcorper, luctus odio ac, ornare elit. Orci vari natoque penatibus et magnis dis parturient montes, nascetur ridiculus mus. Curabitur feugiat tincidunt sapien, vel feugiat dolor maximus eu. Morbi sapien in imperdiet pulvinar.

SORGULARI

DAVA DOSYASI

İPUCU

ENSONNERDE GÖRÜLDÜ

ARANDIRI

KAYIP İLANI

Görüş Tanıklarını dinle!

SORGULARI

1. ŞAHPNELİ

2. ŞAHPNELİ

Dedektif Aynes-6
Gizemli Tetikçi

Yazar: Jean-Luc Luciani
Çevirmen: Gülgün Kozan
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak İllüstrasyon: Erwann Surcauf
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 305
Genç Kurgu / Roman / Polisiye
1. Baskı, İstanbul, Haziran 2023
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN: 978-625-7949-90-3

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Çağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul 0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© *Bridge Sud-le tireur mystérieux* Fransızca orijinal adıyla
Rageot Editeur tarafından yayınlanan ve uluslararası hakları
temsil edilen bu kitabın tüm Türkçe tüm yayın hakları, Akan Ajans
aracılığı ile © Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık Sanayi ve
Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

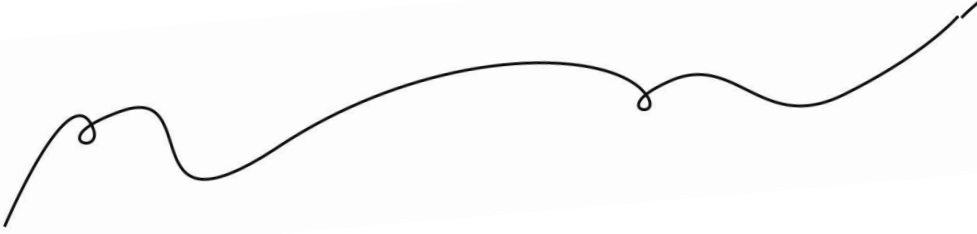
GİZEMLİ
TETİKÇİ

DEDEKTİF AYNES

Jean-Luc Luciani

CARPE
DIEM

Gülgün Kozan

10 Temmuz 1987'de Eskişehir'de doğdu. Bilkent Üniversitesi İngilizce-Fransızca Mütercim-Tercümanlık Bölümü'nden mezun oldu.

Hacettepe Üniversitesi Mütercim-Tercümanlık Bölümü'nde yüksek lisans yaptı. Çeřitli zel kurumlarda ve devlet kurumlarında çevirmen olarak çalıştı. Yayınevleri için İngilizce ve Fransızcadan kitaplar çevirdi.

Jean-Luc Luciani

1960 yılında Marsilya'da doğdu. Bir süre göçebe hippy hayatı yaşayıp dünyanın pek çok yerini gezdi. Daha sonra hayata demir atmaya ve bir yuva kurmaya karar verdi. Fransa'ya döndüğünde eğitime devam etti ve kendine en çok yakıştırdığı mesleği yani öğretmenliği seçti. Okullarda özel eğitim uzmanı olarak çalıştı.

Ragge müziğe büyük bir ilgisi var. Radyo programları sundu. Le Matin de Paris gazetesinde yazıları yayımlandı.

Genç okurlar için gizem ve polisiye türünde kitaplar yazan Luciani, polisiye türünü insani erdemler ve edebi bir yaklaşımla harmanlayabilen bir öğretmen-yazar.

Evet, bir kez daha
oYuNa gelMişti...

Roullier tereddüt içindeydi. Gözleri, denize iki adım uzaklıktaki kuleye takılmıştı. Kulenin dışı cam ve çelik kaplıydı. Güneş ışıkları metal yüzeyin üzerine vuruyordu.

Roullier'e elindeki telefon sanki birkaç ton ağırlığında gibi geldi. Mırıldanan bir sesle "Tatlım, bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim" dedi.

Aynes'in okulu öğrencilerin iş tecrübesi edinmeleri için staj yapmalarını istiyordu. Aynes babasının bulunduğu karakolda staj yapmayı kafasına koymuştu.

"Ama neden?" diye sordu ısrarla Aynes.

Roullier, sürekli açıklama yapmaktan yorulmuştu.

"Çünkü..."

"Çünkü ne?"

Bugünün gençleri kendi neslinin gençleri kadar kolay pes etmiyordu. Aynes bunun en yakın örneğiydi.

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “Çünkü yorucu bir meslek. Çok fazla yoğunlaşmayı, her an hazır bulunmayı gerektiriyor. Senin için zor...”

Aynes’in sesi sanki gittikçe uzaklaşıyordu. “Tamam. Neyse ki bir seçeneğim daha var.”

Bu sefer Roullier meraklanmıştı. “Ne seçeneği?”

“Annemin arkadaşı onun yayınevinde staj yapmamı önerdi. Güzel olabilir...”

Aynes babasını iyi tanıyordu. Ve her zaman en zayıf noktasından yakalamayı başarıyordu. Roullier’in gözü dalgakıranın ucunda oturan bir balıkçıya takıldı. Dubalı köprü boyunca sıralanmış on kadar kayak suda sallanıyordu. Uzakta bir feribot adalara doğru yol alıyordu. Etraf sükûnet içindeydi.

“Stajın ne kadar sürecek?”

“Bir hafta.”

“Pekâlâ” dedi Roullier isteksiz bir şekilde.

Kızının sevinç çığlıkları o kadar yüksekti ki telefonunu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı.

“Oleeeeyyyyyy! Süpersin! Canım babacığım!” Birkaç saniye önceki Aynes’ten eser yoktu şimdi.

“Ne zaman geleceksin?”

“Önümüzdeki pazar. Staj pazartesi başlıyor.”

Roullier gülümsedi. Aynes, her zamanki gibi son dakikada haber vermişti. Tepesinden bir martı uçtu. Yağmur çiselemeye başlamıştı.

“Sana trende yer ayırtmamı ister misin?”

“Gerek yok” dedi Aynes. Ben zaten hafta başına biletimi aldım. Görüşmek üzere, öptüm!”

Evet, görünen o ki Roullier, bir kez daha kızının oyununa gelmişti. Cep telefonunu kapattı. Eski bir yük gemisi, boş dalgakıran boyunca demirlemişti. Uzakta ufuk çizgisi görünüyordu. Ellerinini içine üfleyip Güney Karakolu’na doğru yürüdü.

artık Seni buldum,

biRakmaM!

Jimenez, camın öteki tarafında oturan adamı uzun uzun süzdü. Sanki aynaya bakıyordu. Fiziki olarak şaşırtıcı derecede benzemelerine rağmen birbirlerinin zıttı gibilerdi. Jimenez'in yüzü ne kadar gülümsüyor ve ne kadar hoş ise ikiz kardeşinin suratı da o kadar asıktı ve çektiği acılar yüzünden okunuyordu.

“İşte, yıllardır bu anı bekliyordum” dedi ikizi.

Jimenez, ne diyeceğini bilemedi.

Kardeşi ilk karşılaştıkları küçük odayı gösterdi. Pencerede dört metal parmaklık vardı, kirli pencere camından ışık sızıyordu ve tepelerinden eski tozlu bir lamba sarkıyordu.

“Başka koşullarda karşılaşmayı tercih ederdim!”

Polis memurunun boğazı düğümlendi. “Benim varlığımdan haberin var mıydı?”

“Evet. Beni ilk ailenin yanına verdiklerinde yar-
gıçla çocuk esirgeme çalışanının konuşmalarını
duydum.”

“Bana ulaşmaya çalışmadın mı hiç?”

“Adını, yaşadığın yeri bilmiyordum. Ama bir
gün bir araya geleceğimizden emindim.”

Jimenez, gülümsemeye çalıştı. “Haklısın.”

Kardeşi başını salladı. “Keşke durum lehime
olsaydı” diyerek iç çekti.

Jimenez kardeşini rahatlatmaya çalıştı. “Avuka-
tınla konuştum, en fazla on sekiz ay verirlermiş. Bu
da demek oluyor ki ceza indirimi ile bir yılı geçmez
serbest kalırsın.”

Kardeşi düşüncelere daldı.

O an Jimenez’in telefonu titredi. “Kusura bak-
ma, gitmem gerek” dedi.

“Kız arkadaşın mı?”

“Yok, iş telefonu.”

Jimenez, kalkıp sandalyesini yerine koydu.
Camın öteki tarafında kardeşi de aynı şeyleri ya-
pıyordu.

“Tam olarak neyle uğraşıyorsun?” diye sordu.

Jimenez bir an tereddüt etti. “Seni tekrar ziya-
rete geldiğimde anlatırım.”

Kardeşi şaşırmişti. “Beni yeniden görmeye ge-
lecek misin gerçekten?”

Jimenez tebessüm etti. “Artık seni buldum, bı-
rakmam.” Kardeşinin üzerine büyük demir kapının
kapandığını görmemek için arkasını döndü.

İşinde çok iyi Olan
bir keskin nişancıyla
 karşı karşıyayız!"

Sıralar boştu. İlginç bir şekilde birkaç kişi erken gelmişti. Otuz kadar tanık vestiyerlerin yakınında bekliyordlardı. Lacroix ve Garnier onların ifadelerini alacaktı.

Jimenez ikisine el salladı. “Neredeler?”

Garnier, parmağıyla öteki uçta duran grubu gösterdi. Jimenez, kararlı adımlarla tanıkların yanına ilerledi. Birkaç metre kala Aynes’i gördü, kenarda bekliyordu. Jimenez ona göz kırptı. “Stajının ilk günü oldukça zorlu olacağı benziyor.”

Aynes gülümsedi. Soruşturmadaki kabiliyetini geliştirmek için bir cinayetten daha iyi ne olabilirdi?

“Burada kalmak mı istiyorsun?” diye sordu Jimenez.

Aynes suratını astı. “Komiserin emri. Dediğine göre benim için fazla kanlıymış.”

Çok geçmeden Jimenez, Aynes'in babasının neden onu cinayet mahallinden uzak tuttuğunu anlamıştı. Kan, kalenin üst direğine kadar sıçramıştı. Kaleci sırtüstü yatmış, kollarını önünde birleştirmişti. Gözleri hâlâ açıktı.

Üzerine doğru eğilen karakol üyeleri ilk izlenimlerini birbirleriyle paylaşıyorlardı. Komiser Roullier'in dışında Bonal ve Mealine de oradaydı. Sonia ise ölümün nasıl olduğunu açıklamaya çalışıyordu. Gördükleri manzara her şeyi ortaya koyuyordu.

Jimenez selam verdi. "Geç kaldığım için özür dilerim, kardeşimin yanındaydım."

Yorum yapan olmadı. Roullier uzun zamandır Jimenez'in ikizini ne zaman ziyaret edeceğini merak ediyordu. Görünüşe göre nihayet Jimenez bu cesareti bulmuştu. Roullier buna sevindi.

Elinde bir not defteri ile Lacroix geldi. "Zaman kaybediyoruz komiserim. Kimse bir şey görmemiş. Ne oyuncular ne de izleyiciler."

Roullier kaşlarını çattı. "O zaman katil stattaymış."

Sonia onayladı. "Şüphesiz katil uzun menzilli bir silah kullanmış. Böyle bir silahı fark edilmeden kullanması çok zor."

"Sizce nereden nişan almış?" diye sordu Roullier, şaşkındı.

Teknisyen stadın yanındaki tepeyi gösterdi. "Bence tetikçi oraya gizlenmiş olmalı."

Roullier, uzaklığı hesaplamaya çalıştı. “Ama orası en az iki yüz metre uzakta! Bu da demek oluyor ki...”

“İşinde çok iyi olan bir keskin nişancıyla karşı karşıyayız!” diye tamamladı Bonal.

Sonia yine onayladı. “Eğer adam gerçekten o tepeden ateş ettiyse bunu hesaba katmamız gerekir.”

Roullier düşüncelere dalmıştı, yürümeye başladı. Diğerleri de onun peşinden gittiler. En arkalarında Aynes vardı.

Futbol sahasını geçtiler, ufak bir duvarın üstünden atladılar, stadın girişine giden yola girip saldırının yapıldığı tepeye tırmandılar. Yolun yarısına geldiklerinde Aynes de arkalarındaydı.

Roullier, onlardan dağılmalarını istedi. “Bir şey bulan olursa hemen diğerlerine haber versin!”

Az sonra Bonal seslendi. Bunu duyunca diğerleri aramayı bırakıp avcı kulübesine, onun yanına gittiler. İçeride mazgal deliğinden stadı görmek mümkündü. Yer idealdi. Etrafta hâlâ barut kokusu vardı.

“Daha her şeyi görmediniz!” dedi Bonal. Kulübeden çıktı. “Şuna bakın!”

Çam kütüğün üzerinde bir fotoğraf vardı. Kalecinin fotoğrafı. Yüzü işaretlenmişti ve üzerine kırmızıyla “1 numara” yazılarak iki defa altı çizilmişti.

Roullier diğer polislere baktı. “Ne düşünüyorsunuz?”

“Büyük ihtimalle sıra 2 numarada ve zamanımız azalıyor!”

“Belki de seri bir katille karşı karşıya değilizdir. Kalecinin numarası zaten 1” dedi Jimenez.

Aynes, sessizce onları dinliyordu. Roullier, söze hiç karışmamasını tembihlediği için sesini çıkarmıyordu.

Roullier, “Pekâlâ, işe koyulun! Saat ikide tekrar buluşup değerlendirme yaparız” dedi arkasını dönmeden. Aynes’in elinden tutup onu tepeden indirdi. Büyük adımlarla ilerlemeye başladı. Aynes ona zor ayak uyduruyordu. Yürümekten çok koşuyordu aslında. Bayır çıkarken bileğini burktu, neredeyse düşüyordu. Hemen toparlandı. Ardından babasının kolu yanlışlıkla suratına çarptı ama Aynes hiç sızlanmadı. Aksine, dişini sıkıp arayı açmamak için hızla ilerlemeyi sürdürdü. Tekrar ana yola çıktıklarında babasıyla aralarında yaklaşık bir metre mesafe vardı.

“Böyle nereye gidiyoruz?” diye sordu Aynes, nefes nefese.

Roullier detay vermedi. “Birini ziyarete!”